

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

พระพุทธศักราช ๒๔๖๕

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทร

โดยที่ กรุงสยามได้ร่วมสัญญาระหว่างนานาประเทศที่ได้ตกลงกัน
ณนครเฮกว่าด้วยเรื่องฝิ่น ซึ่งได้มีพระราชดำริว่าแล้ว ณวันที่ ๑
ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ และได้มีความรับรองยืนยันไว้ใน
ข้อ ๒๙๕ แห่งสัญญาสันติภาพเมืองแวร์ไซตส์ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน
พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ เป็นหนังสือสัญญามีมุ่งหมายต่อการปราบปราม
การใช้นยาเสพติดให้โทษในทางที่ผิดนั้นให้สิ้นไปโดยลำดับ

และโดยที่มี พระราชประสงค์ จะ ดำเนิน การ ให้ เป็น ไป ตาม ความ ที่
ตกลงใน หนังสือสัญญา ระหว่าง นานา ประเทศ นั้น กับ ทั้ง ให้ มี การ ควบคุม
ครอบงำ การ นำ เข้า มา การ ขาย การ มี ใจ การ เพาะ ปลูก ทำ ผล การ
ประติษฐาน และ การ ใช้ ซึ่ง ยาก ต่าง ๆ อัน ถ้า ใช้ ใน ทาง มิ บัง คว ร ย่อม เป็น
อันตราย และ ให้ โทษ นั้น ให้ เป็น ไป ตาม ลักษณะ อัน คว ร จึง ทรง พระ กรุณา
โปรดเกล้า ฯ ให้ ตรา พระ ราช บัญ ญัติ ไว้ ดัง ค่ำ ไป นี้

ความเบื้องต้น

มาตรา ๑

นามพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติยา
เสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๕๖๕”
ให้ ใช้ พระ ราช บัญ ญัติ นี้ ตั้ง แด่ วันที่ ๑ เดือน มกราคม
พระ พุทธ ศั ก ราช ๒๕๖๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๒

พระราชบัญญัติ
ที่ ยก เด็ก ให้ ยก เด็ก บรรดา พระ ราช บัญ ญัติ และ กฎ ธิ ษ ติ บัง คับ
ค ่อ ไป นี้

ก. พระราชบัญญัติมอร์ฟีน และ โคเคอิน พระพุทธ
ศั ก ราช ๒๕๕๖ รวมทั้ง บัญ ธิ ติ ที่ ได้ ประกาศ ไว้ ตาม พระ
ราช บัญ ญัติ นั้น

ข. มาตรา ๘, ๑๔ และ ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ
ผู้พิพากษา ๒๕๖๔ รวมทั้งบทบังคับใน
มาตรา ๒๐ และ ๓๓ เพียง ทักกล่าวถึงแพทย์และผู้สม
ยา หรือที่ทำการของแพทย์และผู้สมยา กับ กฎข้อ
บังคับและบัญชีทั้งต้น ที่ได้ประกาศไว้ตาม มาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัตินั้น

ค. บทกฎหมายอื่น ๆ ซึ่ง ขัดกับกฎหมายนี้

มาตรา ๓

วิเคราะหฺ์ศัพท์

คำบางคำในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าในที่ไม่ได้มี
คำประกอบให้เป็นไปอย่างอื่นแล้ว ให้พึงเข้าใจดังต่อไปนี้

คำว่า “เสนาบดี” ให้หมายความว่า เสนาบดี
เจ้ากระทรวง ผู้ซึ่งบังคับบัญชาการข้าราชการชั้น

คำว่า “อธิบดี” ให้หมายความว่า อธิบดีกรม
ข้าราชการชั้น

คำว่า “ยาเสพติดให้โทษ” ให้หมายความว่า
ยาต่าง ๆ ตามบัญชีในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่ง
ประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ และยาซึ่งเสนาบดี
เห็นว่า อาจทำให้เสพยาแล้วให้โทษแก่ผู้บริโภค

คำว่า "ฝิ่นยา" ให้หมายความว่า ฝิ่นทั้งปวง
เว้นแต่ ฝิ่นดิบ ฝิ่นสุก หรือมุตฝิ่น

คำว่า "ฝิ่นดิบ" ให้หมายความว่า ฝิ่นซึ่งยัง
ไม่ได้ทำให้สุกโดยวิธีใด ๆ

คำว่า "ฝิ่นสุก" ให้หมายความว่า ฝิ่นที่ทำ
ให้สุกสำหรับสูบ

คำว่า "มุตฝิ่น" ให้หมายความว่า เท้าที่เหล็
แต่ฝิ่นอื่นใดจุดสูบแล้ว แต่ให้พึงเข้าใจว่าของปรุง
หรือผสมชนิดใด ซึ่งมี หรือ ประกอบ ขึ้น จากฝิ่นสุก หรือ
มุตฝิ่น ต้องถือว่าเป็นฝิ่นยา อันปรุงแต่งขึ้น ชนิดหนึ่ง
ตามพระราชบัญญัตินี้

คำว่า "บุคคล" ให้หมายความว่า หุ่นส่วน
บริษัท สหกรณ์ ห้างร้าน โรงพยาบาล หรือกรมกอง
ต่าง ๆ ทั้งเอกชนผู้หนึ่งผู้ใดด้วย

มาตรา ๔

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ แก่ยกต่อไปนี้

(๑) ฝิ่นยา

(๒) บรรดาอัลคาลอยด์ (Alkaloids) ของฝิ่น
รวมทั้งวัตถุที่แปรสภาพจากอัลคาลอยด์ และบรรดา
เกลืออื่น ประกอบขึ้น จาก อัลคาลอยด์

(๓) ใบโคคา (Coca) รวมทั้งบรรดาอัตรกา
ตอยด์ส์ของใบโคคา และ วัตถุที่แปรธาตุจากใบโคคา
และบรรดาเกลืออื่น ประกอบขึ้นจากใบโคคา

(๔) บรรดายาที่กล่าวข้างบนนี้ ไม่เห็ดอกว่า
จะเป็นเนือยาด่วน หรือผสมด้วยวัตถุอื่น ไม่เห็ดอก
ว่าจะเป็น ยาน้ำ ยาเม็ด หรือจะมีลักษณะอย่างอื่น
หรือจะปรุงแต่งขึ้นโดยวิธีใด ๆ

(๕) ทัวยา หรือยาปรุงอย่างอื่นไม่ว่าชนิดใด ๆ
ซึ่งเส่นาบต์เห็นว่ ถ้าใช้โดยมิบังควร จะทำให้เกิด
โทษโดยลักษณะ หรือสภาพหรือทำนองเดียวกันกับ
โทษของยาที่กล่าวแล้วในข้อก่อน ๆ แห่งมาตรานี้ และ
ซึ่งเส่นาบต์จะได้จัดให้เพิ่มเข้าในบาณชิตด้วยการประกาศ
ในหนังสือราชกิจจานุเบกษา เป็น สำคัญ

มาตรา ๕

ขยายเจเน

ถ้าอธบติเห็นว่ ยาที่ ก่กล่าวไว้ใน มาตรา ๔ ชนิดใด
ไม่ทำให้เกิดโทษ ให้เส่นอความเห็น ต่อเส่นาบต์
และ เมื่อเส่นาบต์เห็น ชอบ และได้ประกาศในหนังสือ
ราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็ให้ถือ ว่ยานั้น เป็น อื่นยกเจเน
จาก ข้อ ความ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ เพียงทม

จำหน่าย โดยใบอนุญาตฉบับหนึ่งได้เท่าใด รวมทั้ง
ระเบียบ การ ทำ และ การ ลงบัญชีใบสั่งยา และ การ
ที่แพทย์ หรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งได้รับอนุญาตแล้ว จะปรุง
และ จำหน่ายโดยไม่มีใบสั่งยาได้ อย่างไร

๗. ระเบียบ การจดบัญชี สั่งบัญชี และรายงาน
การ ขาย และ จำหน่าย ยาเสพติดให้ โทษ หรือ การ
อย่างอื่น ๆ ที่ควร วางระเบียบไว้ เพื่อ จัดการให้เป็น
ไปตาม พระราชบัญญัตินี้

เมื่อได้รับ พระราชทาน พระบรมราชานุญาต และ
ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็ให้ถือว่า
กฎข้อบังคับนั้น ๆ เป็น ส่วนหนึ่ง ของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗

รายงานประจำปี

ให้อธิบดีแต่งตั้ง เจ้าพนักงาน ผู้ทำการขึ้น โดยอนุมัติ
เสนาบดี ตามที่ เห็นสมควร และให้ทำ รายงานประจำปี
บอกจำนวนยาเสพติดให้ โทษ ซึ่งได้มีผู้นำเข้ามา
ได้ขายไป และ ที่ยังคงเหลือ อยู่เมื่อต้นปี กับทั้ง
รายการอื่น ๆ เนื่องด้วยพระราชบัญญัตินี้ และประกาศ
โฆษณาทุก ๆ ปีไป

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยการ นำยาเข้า

มาตรา ๘

การนำยาเข้ามา
เฉพาะโดย
รัฐบาล

การ นำยาเด่พย์ คัดให้ โทษ เข้ามา ใน กรุง สยาม นั้น ให้ทำได้นะเพาะ แต่รัฐบาล สยาม โดยให้ อธิบดี เป็น เจ้าหน้าที เท่านั้น

ห้ามมิให้ ผู้ใด นำยาเด่พย์ คัดให้ โทษ ออก จาก พระ ราชอาณาจักร เว้น แต่ได้ รับ อนุญาต จาก อธิบดี เป็น ดายดัักษณ อักษร

มาตรา ๙

จำนวนยาที่
อนุญาต
ให้นำเข้ามา

ทุก ๆ ปี ให้ อธิบดี เป็น ผู้กำหนด จำนวนยาเด่พย์ คัด ให้ โทษต่าง ๆ และ จำนวน ของยาเด่พย์ คัดให้ โทษ แต่ ละชนิด ๆ ตามที่ เห็น ว่า จะต้อง ใช้ ใน ทาง ที่ ไม่ผิด กฎ หมาย สำหรับการ แพทย์ และ วิทยาจารย์ ทั้ง พระราช อาณาจักร โนบ หน้า นั้น และ เมื่อได้ รับ อนุมัติ ของ เสนาบดี แล้ว ให้ประกาศ จำนวน ที่กำหนดไว้ นั้น ใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา ไม่ช้ากว่า เดือน มกราคม

ต่อไปนี้ อธิบดี มีอำนาจสั่ง หรือนำยานั้นเข้ามา
จากต่างประเทศได้ ในระหว่างที่เท่าจำนวนที่ใดกำหนด
ประมาณไว้สำหรับนั้น

ถ้าในระหว่างที่ใด มีกรณีเหตุการณ์ ซึ่ง อธิบดี
รู้สึกว่าจะจำนวนยาเสพติดให้โทษ ชนิดใด หรือทุกชนิด
จะไม่พอใช้ ในเวลานั้น จะเกิดการขาดแคลนชนิดใด ชนิดใด
อธิบดีกำหนดจำนวนว่าจะควรต้องเพิ่มขึ้นอีกเท่าใด
และเมื่อได้ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้
มีอำนาจที่จะสั่ง หรือนำเข้ามาได้ตามจำนวนนั้น

ผู้ถือใบอนุญาตผู้ใด ปรากฏว่าจะซื้อยาเสพติดให้
โทษชนิดใดที่ยังมิได้ประกาศว่าเป็นยา อันจะนำเข้ามาใน
ระหว่างที่นั้น ก็ให้ยื่นคำร้องต่ออธิบดีเป็นลาย
อักษร เมื่ออธิบดีเห็นชอบ และได้ประกาศใน
หนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว อธิบดีจะสั่ง หรือนำยา
นั้นเข้ามา ก็ได้ตามจำนวนที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๐

การรวบรวมและ บรรดา ยาเสพติดให้โทษ ซึ่ง อธิบดีได้สั่ง หรือนำ
การเก็บรักษา เข้ามา นั้น เมื่อใด ปฏิบัติตาม ข้อบังคับของ กรมศุลกากร

ถาวร และใช้เงินค่าภาษีอากร และค่าอื่น ๆ แลว
ให้ส่งต่อ อธิบดี หรือผู้มำตำแหน่ง รอง หรือผู้แทน
ที่ใด รวมมอบหมายโดยชอบ แลว เพื่อเก็บไว้ในที่เก็บ
แห่งใด แห่งหนึ่ง ซึ่ง อธิบดี จะได้ กำหนดไว้ ด้วย ประ
การใน หนังสือ ราชกิจจานุเบกษา และ เพื่อ จำหน่ายค้อ
ไป ตาม พระราชบัญญัติ น

นอกจาก ในเหตุอศคภย หรือเหตุอย่างอื่น อันจำเปน
คืบชน นน แลว ยาท กอบด้วย อนศราย เช่น นจะ ถอน
ออก จำหน่ายให้ ได้แค่ ละเพราะ แกศ ท มหนาท รับผิดชอบ
กฎหมาย เท่านั้น และ ก่อนที่ จะถอน ออกจาก ที่เก็บ ให้
ทำ เศรชง หมาย หรือ บัด ฉดถว ไว้ ตาม วิธึ เช่น ที่ จะ พง
กำหนดใน กฎ ข้อ บังคับ

มาตรา ๑๑

การนำยาม่าน
ประเทศ

เมื่อ เรือ ตำใด เขามา ใน น่านน้ำ ดยาม มี ยาด์พยัด
ให้ โศษ มาในเรือ หากจะ เบนไป เพื่อจะ นำไป ด้ประเทศ
อื่น ก็ตาม หรือ เป็น ส่วนที่ อยู่ ใน ความ ยึด ถือ ของ
บุคคลใด ๆ ใน เรือ ก็ตาม ผู้ยึดถือ หรือ ผู้รักษายา เช่น
จำนน ต้อง แจงความ ให้ เจา หนาท ศักศการ ทราบ เรอชง
โดยพลัน และ มอบขยา ให้ เจา หนาท นน ผนก ประทับ

ตราเก็บไว้จนกว่าเรือ นั้น จะออกไปจาก น่านน้ำสยาม
ถ้า ละเอียด มีได้แจ้งความ เช่นว่า นั้น ท่านให้ถือว่า
การ นำยา เข้ามานั้น เป็น การไม่ชอบด้วย กฎหมาย โดย
นัยแห่ง พระราชบัญญัติ น

หมวดที่ ๒

ว่าด้วยการขายยาเสพติดให้ โทษโดยความ อำนวย

ของอธิบดีกรมตำรวจ

มาตรา ๑๒

การขาย

ให้อธิบดี ขายยาเสพติดให้ โทษให้ เฉพาะ แค แก่

จำนวนใหญ่

นักปรุงยา แพทย์ ช่างฟัน ด้ควแพทย์ โรงพยาบาลและ
สถาน ศึกษาศาสตร์ ต่าง ๆ ซึ่ง ปฏิบัติ ตาม กฎหมาย และ
กฎ ของบังคับ และ เป็น ผู้ถือ ใบอนุญาต ใด ๆ ได้
ออกให้ตาม พระราชบัญญัติ น เท่านั้น

ผู้ใดจะซอขายยาเสพติดให้ โทษเพื่อขายหรือจำหน่ายต่อ
ไป ก็ให้ ซอ จาก อธิบดีผู้มี ตำแหน่ง รอง หรือ ผู้แทน
ที่ ได้ แต่งตั้ง ชนไว้ โดยชอบด้วย กฎหมาย เท่านั้น ห้าม
มิให้ ซอ จาก ผู้อื่น นอกจาก นี้

มาตรา ๑๓

การออกใบ เมื่อใดใดส่วนเห็น เป็นการ ต้มควร แล้ว ให้อธิบดี
อนุญาตแก่ผู้ขอ มีอำนาจ ออกใบ อนุญาต ให้ แก่ ผู้ ซึ่ง พระราชบัญญัติ นี้
จำนวนใหญ่ ยอมให้ ซอชาย ไซ หรือ จำหน่าย ยาเสพติดให้ โทษ
 โดยนัย แห่ง บทใน มาตรา ก่อน นั้น ได้ ตาม จำนวน อย่าง
 มากสูงสุด ที่กำหนด อนุญาต ในกฎเสนาบดี หรือ น้อยกว่า
 นั้น ตามแต่ จะเห็น ต้มควร

ถ้ามีการ ผิดผิด พระราชบัญญัติ นี้ หรือ กฎของบังคับ
 ทั้งหลายไซร์ นอกจากการลงโทษ อย่างอื่น อันพึงบังคับ
 ได้ ด้วย กฎหมาย นั้น อธิบดี จะถอน ใบ อนุญาต เดี่ยว
 ชั่วคราว หรือ ตัดออกไป ก็ได้

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยการมีไว้ การเพาะปลูกทำผล การประดิษฐ์
การจำหน่าย และ การขาย จำนวนน้อย ซึ่งยาเสพติดให้ โทษ

มาตรา ๑๔

การขายจำนวน ผู้ใดมีไว้ เพาะปลูกทำผล ประดิษฐ์ ขาย โอน
น้อย จำหน่าย หรือ ไซ ซึ่งยาเสพติดให้ โทษ ในทางใด ๆ ก็
 ตาม ท่านให้ถือว่า เป็นการ ผิด กฎหมาย เว้นไว้แต่จะ
 เป็นไปโดย ประการ ที่ จะ กล่าว ต่อไปนี้

(๑) นักปราชญ์ ซึ่งได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๑๓ จะ มี ใจ ชาย หรือ จำหน่ายยา เช่น นิดี แต่เพียง ที่กำหนด ใจ ใน กฎ ของ บังคับ เท่านั้น

(๒) แพทย์ ช่างฟัน แล ดัดคดแพทย์ ซึ่งได้รับ อนุญาต ตามมาตรา ๑๓ และ ประสงค์ จะ ไซยา เช่น นิดี เพื่อ การ บำบัดโรค ด้วยตนเอง จะ มี ใจ และ ไซ ได แต่เพียง ที่ จะ ได้ มี กำหนด ใจ ใน กฎ ของ บังคับ เท่านั้น

(๓) โรงพยาบาล และ กุศลตั้งคหะ สภาต่าง ๆ จะ ขอ และ มี ยา เช่น นิดี ใจ สำหรับ บำบัดโรค แก่คน เจ็บ ไซ ได แต่ เพียง ที่ จะ ได้ มี ขอ กำหนด ใจ ใน กฎ ของ บังคับ เท่านั้น

(๔) ค้าตา วิทยา ค้าสัตว์ และ สภา วิทยา ค้าสัตว์ จะ ขอ และ มี ยา เช่น นิดี ใจ สำหรับ การ วิทยา ค้าสัตว์ ได้ แต่ เพียง ที่ จะ ได้ มี กำหนด ใจ ใน กฎ ของ บังคับ เท่านั้น

(๕) บุคคล ซึ่งไม่ได้รับ อนุญาต และ ซึ่งต้อง การ ยา เด็ดพิศ คัดให้ โทษ สำหรับ ไซ เป็นยา บำบัดโรค ของ ตน จะ ไซ หรือ รับ เตา ยา เช่น นิดี แต่ ไซ เพราะ จาก นิดี ซึ่ง มี ใจ อนุญาต ตาม พระราชบัญญัตินี้ และ ตาม กฎ ของ บังคับ เท่านั้น และ ท่าน บังคับ ว่า บุคคล เช่น นั้น จะ ต้อง ไซ แต่ ไซ เพราะ เพื่อ การ บำบัดโรค ของ ตนเอง เท่านั้น

(๖) เมื่อปรากฏว่า บุคคลใดมียาเสพติดให้โทษ โดยมีใบรับใบอนุญาต ให้ถือว่าผู้นั้น ประพฤติผิดกฎหมาย เว้น แต่ จะ ดัดแปลง หลักฐาน ให้ เป็น ที่ พอ ใจ ว่า ยา นั้นได้รับมา และ ยึดถือไว้ โดยชอบ ด้วยบทแห่ง พระราชบัญญัตินี้ หรือ กฎข้อ บังคับ

แพทย์ผดุงครรภ์

(๗) เมื่อ เห็น เป็น การสมควร เห็นว่าดี จะวาง กฎข้อบังคับ สำหรับการอนุญาต และ ควบคุมการใช้ยาเสพติดให้โทษ ซึ่ง แพทย์ ผดุงครรภ์ ใช้ สำหรับ ตน เอง ทำการ ผดุงครรภ์ นั้น ด้วยก็ได้

มาตรา ๑๕

ห้ามการโอน

ห้ามมิให้ ผู้ใด ซึ่ง มี ใบรับใบอนุญาต โอน จำหน่าย หรือ ให้ ยาเสพติดให้ โทษ แก่ ผู้ อื่น ไซ้ ไม่ว่า สำหรับการใด ๆ ทั้งสิ้น เว้นไว้ แต่ ที่ จะ ได้ กำหนดไว้ โดย เฉพาะ ใน พระราชบัญญัติ และ ใน กฎ ข้อ บังคับ

มาตรา ๑๖

การประติษฐาน

อันว่า ยาเสพติดให้ โทษ นั้น เมื่อ ใด เห็น เป็น การสมควร ที่จะ อนุญาต ให้ มีการ เพาะปลูกทำผล หรือ ให้ มีการ ประติษฐาน ใน กรุง สยาม ได้ ก็ ให้ เห็นว่า บัดนี้ ปรากฏ ข้อ

บังคับชั้นไว้สำหรับ การนั้น เพื่อที่จะตรวจตราครอบงำ
และกำหนดลักษณะวิธี การ ปลุกเพาะทำผล และการ
ประดิษฐ์เช่นนั้น

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยการตรวจคน

มาตรา ๑๗

สถานที่ของผู้
รับอนุญาต

ให้ขอรับ ผู้มีตำแหน่งรอง หรือสมแทน ซึ่งได้รับ
มอบหมายโดยตำแหน่ง เช่นว่าแต่นั้น มีอำนาจเข้า
ตรวจคนบน เรือและสถานที่ของผู้ซึ่งมีใบอนุญาตตาม
พระราชบัญญัตินี้ ได้ ในระหว่างเวลาดังแต่ อาทิตย
อุไทย ถึงอาทิตยอัษฎมคร และมอำนาจ ตรวจบัญชีและ
ทะเบียนใด ๆ หรือทั้งหมด ดังกล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ
หรือกฎของบังคับ ทั้งตรวจจำนวนยาเสพติดให้โทษ
ซึ่งผู้นั้น มีอยู่ ทั้งสิ้นนั้นได้ด้วย

บรรดาใบอนุญาต บัญชี ทะเบียน และจำนวน
ยาเช่นนั้น เมื่อเจ้าพนักงาน ผู้รับมอบอำนาจโดยชอบ
แล้ว เรียกเขาเพื่อตรวจ ผู้นั้น ก็ต้องตั้งแต่งให้แก่
เจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๘

สถานที่ของผู
มิได้ รมอนุญาต

ให้อธิบดี หรือผู้ มีตำแหน่งรอง ซึ่งได้ รมอบอำนาจ
ไว้ โดยชอบ เพื่อการนั้น มีอำนาจ ออกหมายสั่งให้
ผู้แทนของคน คนบ้านเรือน สถานที่ของบุคคลใด ๆ ซึ่งไม่
มีใบอนุญาต และซึ่งมีเหตุ ควรตั้งสั่งว่า มียาเสพติด
ให้ โทษผิดด้วย พระราชบัญญัติ หรือตั้งสั่งว่า ผู้นั้น
จะขาย หรือจำหน่ายยาเช่นนั้น แก่ผู้ อื่นต่อไป

มาตรา ๑๙

การยึด

ให้เจ้าพนักงานใด ๆ ผู้เป็นเจ้า หน้าที่ มีอำนาจที่จะ
เข้ายึดยาเสพติดให้ โทษ อันเจ้า ของไม่ สามารถตั้ง
ความบริสุทธิ์ใจไว้ โดยชอบด้วย พระราช บัญญัติ นั้น
ไว้ได้

ยาที่ยึดไว้ดังกล่าวนี้ให้ส่ง แก่เจ้า หน้าที่ ผู้รับผิดชอบ
ตามที่กำหนดไว้ ในมาตรา ๑๑ และถ้าปรากฏว่า มิได้มี
การทำผิดกฎหมาย ก็ให้ คืนแก่เจ้าของไปภายใน เวลา
อันสมควร

หมวดที่ ๕

บทระวางโทษ

มาตรา ๒๐

ผู้ใดเพาะปลูกทำผล ประดิษฐ์ นำโดยทางใดๆ
หรือตั้งให้นายาเด็ย คิดให้ โทษชนิดใดเข้าดู หรือออกจาก
พระราชอาณาจักร ผิดด้วย พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่า
ผู้นั้น มีความผิดต้อง ระวางโทษปรับ ๓ เท่า ราคายานั้น
หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งสอง ส่วนด้วยกัน

มาตรา ๒๑

ผู้ใดได้ รับใบอนุญาตจากอธิบดี ตามมาตรา ๑๓ แล้ว
และโอนใบอนุญาตนั้น ให้แก่ผู้อื่น กัด ยอมให้ผู้อื่น
ใช้ ใบอนุญาต ของตน กัด เพื่อที่จะขอ ขาย ใช้ หรือ
จำหน่าย ยาเด็ย คิดให้ โทษเหมือน หนึ่ง ว่าเป็น ผู้ที่ได้
รับอนุญาตแล้ว ท่านว่าผู้ที่ให้ โอน หรือยอมให้
ผู้อื่นใช้ ใบอนุญาต ของตนนั้น มีความผิด ต้องระวาง
โทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน

มาตรา ๒๒

ผู้ใดซื้อหรือ รับเอา ยาเสพติดให้ โทษจากผู้ นอก
จาก อธิบดี หรือผู้มีตำแหน่งรอง หรือผู้แทนซึ่ง
ได้ตั้งไว้เพื่อการนั้น ท่านว่าผู้นั้น มีความผิดโดย
นัยแห่งพระราชบัญญัตินี้ และต้อง ระวัง โทษปรับไม่
เกิน ๕๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำ
คุกและปรับ

แต่หาก ว่ายานั้นได้ ซื้อ หรือ รับเอา มาจากผู้ถือใบ
อนุญาตตาม พระราชบัญญัตินี้ และใช้ แต่เพื่อบำบัดโรค
ของตนเองเท่านั้นไซ้ ท่านมิให้ ถือเป็นความผิด

มาตรา ๒๓

ผู้ใด

ก. เป็นผู้มิ ใ้ใบอนุญาต ซอยยาเสพติดให้ โทษใดตาม
มาตรา ๑๔ แล้ว และปรากฏว่า มียาเช่นนั้น ถ้าจำนวน
ที่ใ้รับอนุญาตให้ มิได้ โดยชอบ ด้วยกฎหมาย หรือ
ถ้าจำนวนที่ อธิบดี ผู้มีตำแหน่งรอง หรือผู้แทนที่ใ้
ตั้งไว้เพื่อการนั้นได้ จำหน่ายให้แก่คนกัก

ข. เป็นผู้ไม่มี ใบอนุญาตให้ ซอยยาเสพติดให้ โทษ
ใดตามมาตรา ๑๓ แต่ปรากฏว่า มียาเช่นนั้น อนุมัติ ซื้อ

จากผู้นำนายที่มีใบอนุญาต สำหรับใช้ แต่เพื่อบำบัด
โรคของตนเอง ท่านว่าฉันหมักความผิด ต้องระวางโทษ
เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ ในมาตรา ๒๐

มาตรา ๒๔

ผู้ใด

ก. เป็นผู้มีใบอนุญาตตามมาตรา ๑๓ แล้ว และ
จำหน่าย ยาเสพติด คัดให้ โทษไป โดยอาการ อันฉ้อฉนข้อ
บัญญัติ ซึ่งกำหนดจำแนก ประเภท ของผู้รับ อนุญาต
ไว้ ในมาตรา ๑๔ แต่ละประเภทใด

ข. เป็นผู้ไม่มีใบ อนุญาต ตาม มาตรา ๑๓ แต่ขาย
จำหน่าย หรือทำโดยประการอื่น เพื่อโอนยาเสพติด
ให้ โทษให้แก่ผู้อื่น

ท่านว่าฉันหมักความผิด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับ
ที่กล่าวไว้ ในมาตรา ๒๐

มาตรา ๒๕

ผู้ใดรวบรวมมอบหมายให้รวบรวม เก็บหรือนำส่ง
ยาเสพติด คัดให้ โทษในฐานะเป็น เจ้าพนักงาน ตามพระราช
บัญญัติ และส่ง มอบยาโดย สัจเจตนาให้แก่บุคคล
ซึ่งไม่มีหน้าที่ จะรับได้ ตามกฎหมาย เป็นกร ฉ้อฉน

ขอความในมาตรา ๑๖ นั้นไซ้ ท่านว่าผู้นั้น มีความ
ผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน
๓ เท่าค่าของ ยาที่จ่ายไปนั้น หรือทั้งสอง สถานด้วยกัน

มาตรา ๒๖

ผู้ใดเคยต้องโทษเพราะทำความผิดต่อพระราชบัญญัติ
นี้มาครั้งหนึ่งแล้ว และเมื่อต้น กำหนดโทษ หรือได้พ้น
โทษคราวแรกนั้นไปยังไม่ทันครบ ๕ ปี กลับมาทำ
ความผิด ต่อพระราชบัญญัติ นี้ ซ้ำอีกแล้ว ท่านว่าผู้นั้น
มีความผิดฐานไม่ เจ็ดหตาบ จะต้องลง อาญาตาม
ที่พึง กำหนดโทษสำหรับความ ผิดครั้งที่ ๒ แล้วและเพิ่ม
ชั้นออกกึ่งหนึ่ง

อนึ่งท่านบัญญัติ ว่าถ้าวง โทษ ปรับคำนวณ ตามค่า
ของยาไซ้ หากเปน การลงโทษฐานไม่ เจ็ดหตาบ
ท่านให้ปรับ ๕ เท่าแห่งค่านั้น

มาตรา ๒๗

อันว่าค่าของยานั้น เมื่อจะ คำนวณ เปนแบบปรับตาม
พระราชบัญญัตินี้ ท่านให้ คิดตามราคา ที่กรมตำรวจ
สุชขาย

วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๖๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๙ หน้า ๔๔๘

มาตรา ๒๘

ขาดพบคัดให้ โทษใดๆที่เปของกลางในคดีความ
ผิดฐานที่ใดตวงละเมิด หรือกำลัง หรือพยายามจะตวง
ละเมิด พระราชบัญญัติชนน ท่านให้ ขัดและ รับผิดชอบ
กรมตำรวจรณัฐ ทั้งสิ้น ไม่เดือกว่า จะถึง กับมีผู้ใด
ต้องรับโทษหรือไม่

ประกาศมาณวันที่ ๑๓ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๕๖๕ เป็นปี
ที่ ๑๓ ในรัชกาลปัตยุบัน